

УДК 811.161.2'373.(477.83)
К 73

Віра КОТОВИЧ

ТРАНСОНІМІЗАЦІЯ ЯК ВИЯВ ПРОСТОРОВОГО ПРИНЦИПУ НАЙМЕНУВАННЯ ПОСЕЛЕНЬ

У статті здійснено аналіз ойконімів Самбірщини, номінованих за принципом відображення в їхніх назвах зв'язку з назвами інших географічних об'єктів; з'ясовано, що на досліджуваних теренах активно побутують поселення, назви яких утворено від однойменних гідрооб'єктів, мікротопонімів, ойконімів.

Ключові слова: *Бойківщина, Самбірщина, ойконім, принцип номінації, трансонімізація, онімізація, гідронім, мікротопонім.*

Постановка проблеми. Оніми – органічна частина кожної мови. У власних назвах безпосередньо чи опосередковано, яскраво чи зауважено відбиваються всі сторони життя людини: історія, культура, релігія, виробнича та професійна діяльність, суспільне становище, психологія, особливості навколишнього середовища тощо. Онімна номінація є вторинною, оскільки іменовані об'єкти уже мають свої загальні назви. Назви поселень (ойконіми) людина, як правило, номінувала за чотирма принципами: антропологічним, який визначає відношення поселення до людини; просторовим, який окреслює поселення щодо інших географічних об'єктів на певній території; внутрішнім, що визначає притаманні поселенню риси як його властивість; ідеологічним, завдяки якому населеному пункту приписуються певні філософські, політичні, правові, моральні, релігійні чи мистецькі цінності, що характеризують ідеологію відповідного суспільства [8, 193 – 194]. Антропологічний принцип здавна був найпоширенішим, а сьогодні є найцікавішим для дослідників, бо дає змогу простежити, як у назві поселення відбито

іменування окремої особи (почасти власника, засновника) або ж групи людей (жителів того поселення). Аналіз таких ойконімів часто повертає до життя поодинокі, а то й цілі пласти давно забутих власних особових імен різної структури – прадавні імена-композити, відкомпозитні утворення, відапелятивні деривати.

Увагу ономастів привертає також просторовий принцип, тобто принцип номінації поселення через відображення в його назві зв'язку з назвами інших сусідніх (дуже рідко – віддалених) географічних об'єктів [1, 30]. Власне такі поселення, засновані в різні історичні періоди на землях сучасного Самбірського району Львівської області, і стали об'єктом нашої розвідки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Південна смуга Самбірщини – прадавні Бойківські землі. Однак, розглядаючи ойконіми сучасного Самбірського району, не обмежуємося лише поселеннями Самбірсько-Дністровської височини та Верхньодністровських Бескидів, а здійснюємо аналіз усіх населених пунктів, що локалізуються у межах теперішнього району – як бойківських, так і лемківських теренів. У попередніх публікаціях ми порівняли лінгвістичний і краєзнавчий аспекти при з'ясуванні походження ойконіма *Самбір* [4]; розглянули фонетичні та морфемно-словотвірні зміни, закріплені в назвах сучасних поселень *Баранівці*, *Бірчиці*, *Кульчиці* [5]; здійснили семантико-словотвірний аналіз усіх відродинних і відлокально-етнічних ойконімів регіону [6]. Окремі словникові статті з потенційного довідника “Походження назв населених пунктів Самбірщини (наукові версії)” були оприлюднені під час роботи Міжнародної наукової конференції “Слов'янська та балканська ономастика” (Болгарія), аналіз посесивних і відпатронімних ойконімів району здійснено у статтях, поданих до наукових збірників Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка та Хмельницького національного університету.

Мета розвідки – проаналізувати 23 ойконіми Самбірського району, утворені шляхом трансонімізації.

Просторовий принцип номінації реалізується через лексико-семантичний спосіб творення власних назв. Скажімо, якщо творення мікротопонімів, на нашу думку, передбачає онімізацію і трансонімізацію, то ойконімів – тільки трансонімізацію. Трансонімізація – це перехід оніма одного розряду в інший, напр.: м. *Панама* >

держ. Панама, р. Стрий > м. Стрий, м. Товмач > м. Товмач і ін. [2, 182]. Творення ойконімів шляхом трансонімізації – це перенесення назв примітних на певній території об'єктів на виниклі тут або поруч з ними поселення без будь-яких структурних змін у цих назвах. Ідеться передусім про населенні пункти, номіновані за назвою річки, потоку, іншого гідрооб'єкта, біля якого засновувалися. На Самбірщині відгідронімними вважаємо ойконіми *Бережниця, Вільшаник, Красниця, Лопушина, Лукавиця, Сприня, Черхава*.

Перша відома нам писемна згадка про *Бережницю* припадає на 1515 р. – *Brzesnycza* [ŻDŻ. XVIII/1, 140]. У назві поселення відображено назву річки *Бережниця* [СГУ, 40], біля якої населений пункт було засновано. І хоча з-поміж трьох *Бережниць* (притоки Дністра, *Черемошу, Чорного Черемошу*) жодна не тече через село *Бережницю* Самбірського району, В. Макарський наводить відомості про річку *Бережницю* (*Brzesnycza*) на теренах Самбірщини, засвідчені в давніх документах ще 1392 р. [Мак., 35]. У свою чергу гідронім мотивовано прикметником *бережний* “береговий”. У XVIII ст. село було поділене на два: 1785 – 1788 рр. – *Bereźnica Królewska, Bereźnica Szlachecka* [ЙМ, 25]; 1907 р. – *Bereźnica Rustykalna* [Skor., 568]; *Bereźnica Szlachecka* [Skor., 570]; 1947 р. – *Бережниця Рустикальна* [АТП, 881], *Бережниця Друга* [АТП, 148], *Бережниця Шляхоцька* [АТП, 881], *Бережниця Перша* [АТП, 148]. Одне з них належало до королівщини, тобто до сіл королівської (державної) власності. Пізніше воно перейшло у власність селян і стало називатися *Бережницею Рустикальною* (від латинського *rustikus* “селянин”) за належністю до так званих рустикальних сіл, а далі *Бережницею Другою* за місцем розташування відносно течії ріки. Інше село стало називатися *Бережницею Шляхетською* за належністю до шляхти, а згодом – *Бережницею Першою*.

В ойконімі *Вільшаник* (1457 р. – *Olschanyk* [AGZ XIX, 2786]) відображено назву потоку *Вільшаник* [СГУ, 110], на березі якого село було засноване, і що відповідно є результатом онімізації географічного апелятива *вільшаник* “вільховий ліс” із значенням “потік, що тече через вільховий ліс” [ГВД, 18].

Біля потоку *Красниця* [СГУ, 281] засновано однойменний населений пункт *Красниця* (1521 р. – *Crasznicza* [ZDM II, 342]), який отримав свою назву від гідроніма, мотивованого прикметником *красний* в одному зі значень “дуже гарний” [ГГ, 104] або “червоний” (за кольором ґрунту) [Онишк. I, 385].

На 1505 р. припадає перша відома нам писемна згадка про *Лопушину* (*Lopuschna* [AGZ XVIII, 3465]). Зважаючи на те, що через поселення протікає однойменний потік, вважаємо, що в ойконімі відображено гідронім *Лопушна* [СГУ, 326], мотивований прикметником **лопушна(-ий)*, пор. *лопушник* “лопух” [Грінч. II, 378], рос. *лопушный* “лопуховий” [ЭСРЯ I, 469], *лопуховий* “прикметник до лопух” [СУМ IV, 547]. Отже, якщо ойконім *Лопушна* утворено шляхом трансонімізації, то зафіксовані в Україні гідроніми та ороніми *Лопушна* – шляхом онімізації однойменних апелятивів.

Назва потоку *Лукавиця* [СГУ, 330] послужила мотивом для номінації поселення *Лукавиця* (1515 р. – *Łukawicza* [ŹDŹ. XVIII/I, 140]). Гідронім *Лукавиця* мотивовано апелятивом *лука* “крутий згин ріки, що утворює мис” [Грінч. II, 380], *луковина* “згин, дугоподібний вигин” [Грінч. II, 381], *лукавець* “кривий, із вигинами потік” [Шульг., 163 – 164]; *лукавиця* “кривий, з вигинами об’єкт” [ТГГ, 307].

В ойконімі *Сприня* (1565 р. – *Sprinya* [ЖУР I, 251]) відображено назву потоку *Сприня* [СГУ, 523]. С. Вербич припускає, що гідронім *Сприня* може бути фонетично вторинною формою до первинного **Спирня* / **Спирна* (метатеза *ip > ri*), а реконструйований апелятив **сьрьгн’а* через посередництво праслов’янської мови вчений співвідносить з поняттям “річка, яка пробивала собі русло” [ГВД, 74].

Гідронім *Черхава* [СГУ, 607] відбитий в ойконімі *Черхава* (1414 р. – *in Czerchawi* [MRPS IV, 501]; 1447 р. – *Czerchawa* [AGZ XIII, 3398]). У назві річки *Черхава* С. Верич небезпідставно бачить дослов’янський гідронім зі значенням “чорна (річка)” (за О. Трубачовим), або ж “*черхате*, нерівне, горбкувате дно річки” [ГВД, 87].

Отже, сім ойконімів сучасної Самбірщини виникло в результаті гідронімної трансонімізації.

Значно більшою є група ойконімів, утворена в результаті перенесення на них назв мікрооб'єктів. Така номінація здійснювалася за схемою: апелятив – мікротопонім – ойконім.

Від апелятива *береги* < *берег* “край землі, що межує з поверхнею річки, озера, моря і т. ін.” [СУМ I, 158] утворено мікротопонім *Береги*, що згодом став назвою поселення *Береги* (1490 р. – *Brzegy* [AGZ XVIII, 1935]).

Ойконім *Озимина* (1395 р. – *in Ozytyni* [ZDM IV, 1122]; 1406 р. – *Ozytina* [ZDM IV, 1190]) утворено від мікротопоніма *Озимина*, що отримав свою назву від апелятива *озимина* “сходи або посіви озимих культур” [СУМ V, 654] (про те, що ойконім *Озимина* – первісно посесив на **-ина** від антропоніма **Озима*, говорити, гадаємо, не коректно).

Єдина відома нам писемна згадка про хутір *Гостинницю* припадає на 1947 р. – *Гостинниця* [АТП, 148]. Ойконім утворено від мікротопоніма *Гостинниця*, що отримав свою назву від апелятива **гостинниця* < *гостинець* “великий битий шлях; шосе” [СУМ II, 143], “велика дорога” [Грінч. I, 318].

Внаслідок трансонімізації мікротопоніма *Городище*, мотивованого апелятивом *городище* “місце, де колись був город”, виник ойконім *Городище* (1502 р. – *Horodyszczce* [AGZ XVIII, 3079]).

Перша відома нам документальна згадка про поселення *Звір* припадає на 1565 р. – *Zwor* [ЖУР I, 248]. Ойконім мотивовано мікротопонімом *Звір*, що отримав таку назву від апелятива *звір* “яр, улоговина, видолинок” [Грінч. II, 132].

Мікротопонім *Копань*, мотивований апелятивом *копань*, “те саме, що *копанка* розчищене в лісі місце під засів, яке ще не можна орати, тільки копати” [Грінч. II, 280], лежить в основі ойконіма *Копань*, перша відома нам писемна згадка про який припадає на 1907 р. – *Kohan* [Skor., 574].

Мікротопонімом *Лан* (< апелятив *лан* “безліса рівнина, рівний, широкий простір; поле; великий безлісий простір оброблюваної землі” [СУМ IV, 443]) мотивовано ойконім *Лан* (1947 р. – *Лан* [АТП, 148]); мікротопонімом *Лука* (< апелятив *лука* “рівна місцевість, вкрита трав'янистою рослинністю, що розвивається протягом усього вегетаційного періоду” [СУМ IV, 553]) – ойконім *Лука* (1515 р. – *Lusa* [ŹDž. XVIII/I, 141]);

мікротопонімом *Пасовисько* (< апелятив *пасовисько*, “те саме, що *пасовище* ділянка землі з трав’янистою рослинністю, де пасеться худоба, птиця” [СУМ VI, 88]) – ойконім *Пасовисько* (1947 р. – *Пасовисько* [АТП, 148]); мікротопонімом *Острів* (< апелятив *острів* “ділянка землі, що різко виділяється на фоні решти місцевості” [СУМ V, 789]) – ойконім *Острів* (1441 р. – *Ostrow* [AGZ XIII, 1555]).

Перша відома нам писемна згадка про теперішнє місто *Рудки* припадає на 1472 р. – *Rudki* [AGZ XV, 139]. Ойконім утворено від мікротопоніма *Рудки*, що отримав свою назву від апелятива *рудки* < *рудка* “іржаве болото; болото” [Грінч. IV, 85]; “іржаве багно, болото” [СУМ VIII, 896]; “іржаве болото на березі” [Марус., 248].

Подібно ж апелятив *хлівиська* “місце, де колись був хлів” < *хлів* “приміщення для худоби” [Грінч. IV, 402], “будівля для свійської худоби та птиці” [СУМ XI, 83] послужив мотивом для творення мікротопоніма *Хлівиська*, а далі цей мікротопонім став назвою поселення *Хлівиська* (1785 р. – *Chlewiska* [Мак., 54]).

Ойконім *Хвороща* (1785 р. – *Phoroszcza* [Мак., 78]) утворено від мікротопоніма *Хвороща*, що отримав свою назву від апелятива *хвороща* “хмиз”, пор. *хворостняк* “хмиз” [Грінч. IV, 394], “дрібний хворост, хмиз” [СУМ XI, 48], *хворост* “те саме, що хмиз” [СУМ XI, 394].

Назву лісового масиву з конкретною породою дерев засвідчено в ойконімі *Дібрівка* (*Дубрівка*, *Дубровка*). Перша відома нам писемна згадка про поселення припадає на 1473 р. – *Dambrowka* [MPRS I, 1078]. Ойконім утворено через посередництво мікротопоніма *Дібровка*, похідного від апелятива *дібровка* < *діброва* “листяний ліс на родючих ґрунтах, у якому переважає дуб” [СУМ II, 294]; “дубовий ліс з домішкою інших листяних порід” [Марус., 76].

Назви окремих споруд, будівель (у тому числі будівель сакрального характеру), територій, де ці будівлі знаходяться, відбито в ойконімах *Греблі*, *Монастирець*, *Станція*. Так, назву хутора *Греблі* (1947 р. – *Греблі* [АТП, 148]) утворено від мікротопоніма *Греблі* (пор. апелятив *гребля* > *греблі* “гідротехнічна споруда, яка перегороджує річку або інший водотік для створення

водосховищ, одержання енергії і т. ін.” [СУМ II, 163]), бо первісно так іменувалася не лише гребля, але й місцевість біля неї.

Те ж можемо сказати і про ойконім *Станція* (1947 р. – *Станція* [АТП, 148]), утворений від мікротопоніма *Станція* через посередництво апелятива *станція* “пункт зупинки сухопутного транспорту, що курсує за певним маршрутом, а також сукупність пристроїв і споруд на цьому пункті” [СУМ IX, 650].

Перша відома нам писемна згадка про *Монастирець* припадає на 1377 – 1387 рр. – *Monastherzec* [ZDM IV, 1043]. У назві поселення відображено перенесення найменування місця локалізації збудованого об’єкта сакрального характеру на заснований тут населений пункт (*монастирець* < *монастир* “релігійна громада ченців або черниць, що з належними їй землями та капіталами становлять церковно-господарську організацію; церква, будівлі й територія, належні цій громаді” [СУМ IV, 794]).

Своєрідним способом реалізації просторового принципу номінації населених пунктів вважаємо творення ойконімів у формі демінутивів від відомих у певному регіоні назв поселень. Так утворено ойконім *Білінка* – демінутивний варіант ойконіма *Білина* зі значенням “*Білінка* – мала *Білина*” (1491 р. – *Byelynka* [AGZ XVIII, 2049]) та *Спринька* (1785-1788 рр. – *Sprynka*, *Sprynia Mala* [ЙМ, 288]) – демінутивний варіант ойконіма *Сприня* зі значенням “*Спринька* – мала *Сприня*”.

Вважаємо, що сюди ж можемо віднести й нові ойконіми, що виникли як опозиційні пари до давно заснованих поселень: *Мала Озимина* (1947 р. – *Озимина Мала* [АТП, 922]) – присілок *Озимини* почав функціонувати як невелике самостійне поселення, а колишня *Озимина* стала іменуватися *Велика Озимина*; *Мала Хвороца* (1947 р. – *Хвороца Мала* [АТП, 922]) – група дворів у *Хвороці* отримала статус хутора, а колишня *Хвороца* почала побутовувати як село *Велика Хвороца*; подібний шлях становлення назви отримали *Нові Баранчичі* (1947 р. – *Баранчичі Нові* [АТП, 930]), а первісне поселення почало називатися *Старі Баранчичі*.

Ще одним способом реалізації принципу номінації поселень, який ми розглянемо, є творення назв населених пунктів шляхом перенесення на них найменування певної території, що позначає місце її знаходження. Ці назви виражаються в основному

конфіксальними, рідше афіксальними лексемами і ще рідше – прийменниковими конструкціями. У Самбірському районі це *Загір'я*, *Заколія*, *Зарайське*, *Заріччя* (три назви), *Коломостя*, *На горбах*.

Загалом назви такого типу досі кваліфікуються дослідниками по-різному. Від вказівки польського ономаста В. Ташицького на їхню топографічність, від визначення С. Роспондом таких ойконімів як префіксально-суфіксальних дериватів і до лексико-семантичної характеристики ойконімів на зразок *Замістя* “за мостом”, *Залужжя* “за лугом”, *Підгір'я* “під горою” тощо, здійсненої Ю. Карпенком, В. Лободою, Я. Пурою та ін. Д. Бучко наголошує, що такі ойконіми утворювалися шляхом трансонімізації: анойконім (= мікротопонім) > ойконім, а структурне оформлення їх завершилося ще на доойконімному рівні [див. 3, 110 – 113].

Отже, апелятивом *загір'я* “місцевість за горою (за горами)” мотивовано мікротопонім *Загір'я*, що згодом став назвою поселення *Загір'я* (1447 р. – *Zagorze* [AGZ XIII, 3209]). Те ж можемо сказати і про ойконіми *Заколія* (1947 р. – *Заколія* [АТП, 148]) та три назви *Заріччя* (1907 р. – *Zarzecze* [Skor., 567]), мотивом номінації для першого з них став мікротопонім *Заколія* < апелятив *заколія* “місцевість за колією”, а для трьох інших – мікротопонім *Заріччя* < апелятив *заріччя* “місцевість за рікою”.

Перша відома нам писемна згадка про *Зарайське* припадає на 1485 р. – *Zarayskie* [MPRS I, 205]. У назві поселення відображено мікротопонім *Зарайське*, який первісно вказував на “місцевість за *Райським*”. Аналізуючи ойконім *Зарайське*, В. Макарський наводить значення апелятива *рая* “підмоклий ґрунт” [Мак., 319].

У назві колишнього хутора *Коломостя* (1907 р. – *Kołomoście* [Skor., 572]) відображено мікротопонім *Коломостя*, мотивований апелятивом *коломостя* “місцевість коло моста”, а в первісній назві хутора *На горбах* (1947 р. – *На горбах* [АТП, 927]) – мікротопонім *На горбах*, мотивований прийменниковою конструкцією “*на горбах*”.

Ми розглянули ті ойконіми Самбірщини, номінація яких була здійснена шляхом трансонімізації. Проведений аналіз дає змогу зробити такі **висновки**:

– номінація 23 ойконімів Самбірщини (18% від усіх ойконімів регіону) відбулася за принципом відображення в їхніх назвах зв'язку з назвами інших географічних об'єктів, реалізованого у відгідронічних, відмікротопонічних, демінутивних назвах, у складених назвах з атрибутом *Малий, Новий*;

– припускаємо, що всі проаналізовані ойконіми утворено шляхом трансонімізації, однак визнаємо слушність думки про те, що не можна беззастережно наполягати, що творення ойконімів на зразок *Лан, Лука, Острів, Монастирець* тощо відбувалося через посередництво мікротопонімів (шляхом трансонімізації); можливо, вони були утворені безпосередньо від апелютивів (шляхом онімізації);

– творення ойконімів Самбірщини здійснювалося за всіма відомими принципами та способами національного назвотворення; іншомовних елементів серед аналізованої групи назв поселень немає.

Джерела та література

АТП – Українська РСР. Адміністративно-територіальний поділ на 1 вересня 1946 р. Вид. перше. – К. : Українське видавництво політичної літератури, 1947. – 1064 с.

ГВД – Вербич С.О. Гідронімія басейну Верхнього Дністра : Етимологічний словник-довідник. – К. : Універ. вид-во ПУЛЬСАРИ, 2007. – 120 с.

Грінч. – Грінченко Б. Словарь української мови / Збір. ред. журн. “Киевская старина”. Надр. з вид. 1907 – 1909 рр., фотоспособом. – К. : Наукова думка, 1996. – Т. 1 – 4.

ГГ – Гуцульські говори. Короткий словник / Відп. ред. Я. Закровська. – Л., 1997. – 232 с.

ЖУР – Жерела до історії України-Руси. – Л., 1885 – 1903. – Т. 1 – 7.

ЙМ – Йосифінська (1785 – 1788) і Францисканська (1819 – 1820) метрики (Перші поземельні кадастри Галичини. Показчик населених пунктів). – К. : Наукова думка, 1965. – 354 с.

Онишк. – Онишкевич М.Й. Словник бойківських говірок : у 2-х ч. – К. : Наукова думка, 1984. – Ч. 1 – 2.

СГУ – Словник гідронімів України / Ред. колегія : А.П. Непокупний, О.С. Стрижак, К.К. Цілуймо. – К. : Наукова думка, 1979. – 781 с.

СУМ – Словник української мови : в 11-ти т. – К. : Наукова думка, 1970 – 1980. – Т. 1 – 11.

ТГГ – Габорак М. Топонімія Галицької Гуцульщини. Етимологічний словник-довідник. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2011. – 656 с.

Шульг. – Шульгач В.П. Праслов'янський гідронімний фонд (фрагмент реконструкції). – К., 1998. – 363 с.

ЭСРЯ – Преображенский А.Г. Этимологический словарь русского языка. – М., 1959. – Т. I – II.

Марус. – Марусенко Т.А. Материалы к словарю украинских географических апеллятивов (названия рельефов) // Полесье. – М. : Наука, 1968.

AGZ – Akta grodzkie i ziemskie czasów Rzeczypospolitej Polskiej z Archiwum tak zwanego Bernardyńskiego we Lwowie. – Lwów, 1868/19 – 35. – Т. 1 – 25.

Мак. – Makarski W. Nazwy miejscowości dawnej ziemi Przemyskiej. – Lublin : Towarzystwo Naukowe Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, 1999. – 429 s.

MRPS – Matricularum Regni Polonia Summaria. – Warszawa, 1907 – 1908. – Pars 1 – 3 ; 1910 – 1915. – Pars 4/1 – 3 ; 1919. – Pars 5/1 – 2.

Skor. – Skorowidz gminny Galicyi. – Wiedeń, 1907. – 1023 s.

ZDM – Zbiór dokumentów małopolskich. – Wrocław, 1965 – 1976. – Cz. 1 – 8.

ЅDz. – Ѕródła dziejowe. – Warszawa, 1902. – Т. XVIII, cz. 1.

1. Бучко Д., Бучко Г. Особливості номінації поселень давньої Дрогобиччини (на матеріалі адміністративно-територіального устрою України за 1987 р.) / Рідне слово в етнокультурному вимірі / Дмитро Бучко, Ганна Бучко. – Дрогобич : Посвіт, 2009. – С. 28 – 36.

2. Бучко Д., Ткачова Н. Словник української ономастичної термінології / Дмитро Бучко, Наталія Ткачова. – Х. : Ранок НТ, 2012. – 256 с.

3. Бучко Д. Українські конфіксальні ойконіми на загальнослов'янському фоні / Z badań nad polsko-ukraińskimi powiazaniami językowymi / Дмитро Бучко. – Lublin, 2003. – С. 107 – 115.

4. Котович В. Ойконіми Бойківщини: лінгвістика і краєзнавство / Проблеми гуманітарних наук : Наукові записки Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка. – Вип. 24. Філологія / Віра Котович. – Дрогобич : Ред.-вид. відділ ДДПУ імені Івана Франка, 2011. – С. 116 – 126.

5. Котович В. Ойконіми Самбірщини: фонетичні та морфемно-словотвірні зміни / Наукові записки ТДПУ. Серія : Мовознавство. – Вип. 2 (21) 2011 – 1 (22) 2012 / Віра Котович. – Тернопіль : ТНПУ, 2012. – С. 128 – 136.

6. Котович В. Ойконіми Самбірщини: відродінні, відлокально-етнічні назви / Молодь і ринок. – № 4 (99) / Віра Котович. – 2013. – С. 58 – 63.

7. Лучик В. Позамовні чинники й категорії ойконімної номінації / Студії з ономастики й етимології / В.В. Лучик. – К., 2007. – С. 193 – 202.

Котович Вира. Трансонимизация как проявление пространственного принципа наименования поселений. В статье осуществлен анализ ойконимив Самборщины, номинированных по принципу отражения в их названиях связи с названиями других географических объектов; установлено, что на исследуемых территориях активно функционируют поселения, названия которых образованы от одноименных гидрообъектов, микропонимов, ойконимов.

Ключевые слова: Бойковщина, Самборщина, ойконим, принцип номинации, трансонимизация, онимизация, гидроним, микропоним.

Kotovych Vira. Transnomination as manifestation of the spatial principle of settlement names. The article analyzes oikonyms of the Sambir district designated by the principle of reflection in their names due to the names of other geographic objects. It has been found that in the investigated territory settlements, which names are derived from homologous hydro-objects, microtoponyms, oikonyms actively function.

Key words: Boykiv territory, Sambir district, oikonym, nomination principle, transnomination, hydroneme, microtoponym.